

Morgane Masson három élete

Morgane legelső életét játékbabaként töltötte. Akkor Maelys-nek hívták. Amerikában született, de a Rue Tourlaque-i játékboltot tartotta otthonának, 1970. óta állandó lakcímeként szolgált. Megtörtént, hogy társas estek alkalmával szó esett származásáról, ő pedig büszkén ecsetelte francia barátainak és kollégáinak, hogy lelkét átítatja az európai kultúra iránt érzett áhítat, és hogy a nyelv iránt érzett szenvedélye sosem szűnt meg létezni. Valójában az segítette a társadalomba való beolvadását, hogy jóformán semmire sem emlékezett azokból az időkből, mikor még az államokban élt. Mae rendkívül népszerű hölgybabává érett a Rue Tourlaque-on. Flörtölgetésre csábító aranyszínű loknijaival takarta vörös arcát, és minden hétvégén teapartit adott ismerőseinek. Majd 1992 áprilisában, mikor épp színésznői karrierjét kívánta elindítani, váratlanul elhunyt. Az összes játékbolti napilap megírta halálhírét. A tragédiát követő nap a baba vőlegénye, Bruno Morin- egy gazdag, ázsiai modell- interjút adott. A halál oka: csonttörés. Börtörés. Testtörés.

Maelys testében nem élhetett többé lélek. Az Úrnak új alakot kellett faragnia.

Isten agyagból gyúrta Morgane testét. 5 nap kellett ehhez. Első nap sötét bőrét varrta meg. Másnap megteremtette a folyót, mely bőréből fakadt. Barna fűrtjeiben hullámozott a Szajna, melyeknek színe a Rue Ravignan-i trafik mellett álló babérmeggyfa törzsének árnyalatához hasonlított. A göndör vízfodrok kifolytak az Úr kezének tapintásából, Mor hátára zúdultak. Harmadnap gödröt ásott arcába, behelyezte sötétkék szeméit és olyan sima ajkakat szabott neki, mint a vaj. A negyediken, rügyező lelkét testébe olvasztotta, és behímezte a lány gondolatait az elméjébe. Az ötödik napon megszületett Morgane Masson.

...

2006 októbere, 14 évvel Morgane születése után

Párizs, Franciaország

Mor egész éjszaka meg sem mozdult. Órákra a betonra olvadt a teste. Sajgott a karja a tük szúrásának nyomától. Titokban reménykedett, hogy lelke elpárolog a hegeken keresztül. Kék sebek a bőrébe haraptak. Pszichéje a belsője falához tapadt, erősen verte börtönét, szabadulni akart már. Ilyenkor Morgane heves szívfájdalmat érzett, búskomor volt az elméje. A lány 12 éves kora óta elvagyódott a világból. Már nagyon régóta egyedül élt. Évekre a magány fogságába szorult. Szíve szomjazott.

A lány falba kapaszkodva felállt. Alig bírt a lábára állni. Szeptember 1-jén futnia kellett egy szegénynegyedben tanyát vert utcakölyök előtt, mikor pénzt lopott tőle. A suhanc olyan súlyosan megverte, mint azelőtt senki. Lesántult. Megtépte a haját, a combjába rúgott, és olyan dolgokkal büntette, melyeket régebben Wassim-Léon-nal kedvtelésből műveltek.

11 évesen megismerte első barátját, Wassim-Léon-t. Ő 16 éves volt. Sötét teste volt és színes gondolatai, mint Mor-nak. Ébenfekete fűrtjei alá Isten árnyas szemeket festett. A bőrére tapadt a por, de a lelke világított alatta. Gyönyörű ember volt. Ő is az utcán élt, de sokkal régebb óta. Egyszer elvitte a lányt vacsorázni a Boulevard Pereire-i gyorsétterembe. Morgane ezen egyetlen

alkalommal evett először és utoljára ott. A fiú sosem mondta meg, honnan szerezte a pénzt, amiből ételt vett neki, de a kislány pontosan tudta azt. Boldogságot árult-Wassim-Léon ezt mondta-, és Morgane nem kérdőjelezte meg, ő is nagyon vágyott rá, hogy kedvese adjon neki a „boldogságból”. Szerelme azt mondta, a megtört, gondterhes emberek üzletközpontokban veszik a kéjt, de csak úgy tudják érezni is, ha maguk juttatják a testükbe azt. Mikor Morgane megkérdezte, hogy neki is adna-e belőle, a fiú tűt szúrt a bőrébe.

Aznap megtanult repülni. Lelke belefűlt a végtelen mámorba, és fizikailag megfoghatatlan ujjai simították a szívét.

Mióta eszt tudta, sötétség volt a testében. Szívének szobáiban gyerekek éltek korábban, de olyan sokat sírt, hogy minden víz elpárologott. Nem volt víz, ezért virágok sem nyíltak. Nem volt eső, ezért növények sem termettek. Nem tudta etetni és itatni lélekgyermekait, ezért mindannyian éhen haltak. Már csak a homály élt benne, de mikor kedvese megdöfte vénáját, a fény bejutott az ereibe. Szerelme magát is megbökte, majd megcsókolta társát, és egész éjszakára a gyönyörbe temette a testét. Onnantól kezdve Mor falta a „boldogságot” és csak kedvesét kívánta.

A lány nem találkozott Wassim-Léon-nal 2005 szeptembere óta. Szíve búcsút óhajtott szerelmétől. Hónapokig járta a párizsi tereket és sugárutakat, de sehol nem lelte őt. Lelkének társa örökre szertefoszlott a világban. A városi utcagyerekek azt suttozták, megölték. Benjamin Lemaire, a Rue Mouffetard közelében kolduló barátja azt mondta Morgane-nak, látta, ahogy agyonverik. Látta, ahogy a fiú nyögött és sírt a fájdalomtól, majd élettelen teste egyszer csak összecsuklott.

Azóta Mor a magányban tengődött. Magában suttozva karolt a házfalakba, pontosabban csak azokba, melyek kezüket nyújtották felé. Az Église Saint-Sulpice-ba tartott imádkozni és közben a nővére gondolt. Vánszorgása közben azokra az időkre emlékezett, mikor nővérenek valója még nem a köd és a homály fogságában élt.

Manon Léonie Masson a leggyönyörűbb teremtménye volt Istennek. Szerencsen bőre a csontjaira tekeredett, mint a dél-amerikai óriáskígyók a brazil cseresznyefákra. Dús, éjszínű haja fejére tapadt. Gesztenyebarna szempárja az arcába ékelődött. Amerre járt, virágok nyíltak, mikor a talpa a földhöz simult. Manon Léonie valódi szépségét láthatatlanná formálta az Úr, hogy csak a hasonlóan magasztos emberek élvezhessék azt. Ahhoz, hogy az ember megérinthesse báját, saját szívét is tapintania kellett és ujjával körbe fenni azt.

1996 nyarán azonban valami megváltozott. Mor tisztán emlékezett rá, ahogy nővére sikolyai a csend bőrébe téptek, nyögései a levegőbe fagytak. Ez csak akkor fordult elő, mikor anyjuk, a fiatalos Apolline Boyer-Masson elhagyta a házat, és apjuk idősebbik lányával egyedül maradt.

A nő naphosszat az utcán állt, idegen férfiak társaságában mulatta idejét, majd órák múlva tért vissza egyedül. Sosem fordult meg kétszer ugyanaz a férfi anyjuk mellett, de Apolline sosem tért haza pénz nélkül. Mor kiskorában azt gondolta, ezek az idegen figurák azért adnak eurót neki, mert szép és kedves. Miért ne akarna megszánni valaki egy elragadó fiatal hölgyet, csupán személyes, emberi értékei miatt?

Akkoriban egy Martin Brun nevű fiú udvarolt Manon Léonie-nak. Szerelmesek voltak egymásba. Martin a Champs-Élysées sugárúton lakott anyjával.

Nővére csodálatos volt, bár Morgane akkor nem értette, miért nyögött kedvtelésből Martin-nal, mikor mindig csak sírt, ha édesapjával tette ugyanezt.

Egyik éjszaka Léonie zörgette húga vállát. Azt mondta, Brun-hoz költözik. Akkor is könnyezett, de Mor tudta, hogy nem a fájdalma készíteti rá. Azt ígerte, bármikor meglátogathatja, és ha egy kicsivel idősebb lesz, ő is vele jöhet. Morgane mosolygott, és útjára engedte Manon-t. Soha többet nem látták egymást.

Nem sokkal később neki sem volt többé maradása. 1997 októberében apja váratlanul meghalt, anyja pedig már sosem tért haza az utcáról. Apolline nem etette őt, a kislány pedig éhezett otthon egyedül. Teljesen magára maradt. Novemberben összecsomagolt és eltűnt. Manon-hoz akart menni, bízott benne, hogy Martin-nal befogadják, és szíve végre megkönnyebbülhetne, de egyiküket sem találta. Pár hónap múlva kiderítette, Brun időközben eladta lakását, és Bordeaux-ba költözött Manon-nal együtt.

Morgane Masson a templomig bicegett. Sajgott a teste. Égett a szíve. Megbénította lelkét az örökké tartó igazságtalan várakozás, és lassan ő maga is kővé dermedt a fájdalomtól. Szelleme haldoklott. Kicsi szívébe törött a kendőzetlen fagy és a feketeség megfertőzte szerveztét. Hiányolta Wassim-Léon-t és Manon-t. Nélkülözte a boldogságot. Alakját sötét árnyékok kergették az utcán, és betegségek gyötörték mióta egyetlen kedvese minden éjszaka ereibe mártotta tüjét.

Belépett az ódon épület hatalmas kapuján, majd fohászolni kezdett.

-Kérlek, Uram! Nem bírok már ebben a testben élni többé, nem akarok élni többé. Vigyél magaddal, Jézus!

Isten meghallgatta őt. Morgane vállán érezte az ujjakat, melyeket 2005 szeptembere óta nem érinthetett meg.

-Gyere velem - suttogta Wassim, és karon ragadta Mor-t.- Elmegyünk a Boulevard Pereire-re? Mióta legutóbb találkoztunk sok pénzt kerestem, el akarlak vinni vacsorázni! A lány hevesen bólogatott és érezte, ahogy a fény ismét betört valójába.

Mor a földre hullott. Ott feküdt mozdulatlanul. Mozdulatlanul, mint reggel a betonon. Lelke szétfolyt a padlón. Elméje eltűnt a testéből. Szemei lecsukódtak, és sosem nyíltak ki többé. Nem ölelték már hegek a karját, Isten gyönyörűvé tette, hogy magához hívhasa a Mennybe.

Morgane Masson harmadik életében angyallá lett, nem volt neve. Az Úr soha többé nem küldte le az emberek közé.